

Jaderný potenciál a „mokré místo“

 lipovylis.cz/wordpress/jaderny-potencial-a-mokre-misto

David Z Moravy

30. září 2024

Rostislav Ishchenko

Dmitrij Medveděv upozornil „malé země NATO“ na to, že zůstanou „mokrým místem“ v případě konfliktu s Ruskem. Teoreticky toto prohlášení zapadá do deklarované strategie Ruska snížit práh

pro použití jaderných zbraní a zcela kopíruje na sociálních sítích populární myšlenku „preventivního jaderného úderu na nemluvnata NATO“ s cílem „vyděsit Západ“ vážností jeho záměry. Nevíme, zda Rusko skutečně použije „strategii strachu“ nebo je připraveno okamžitě zahájit totální úder „na centra rozhodování“, ale od myšlenky „omezené jaderné války“ populární v 70. letech ve Spojených státech, našel druhý dech v Rusku informační prostor, pojďme analyzovat jeho účinnost nikoli z pohledu průměrného člověka, uvažování podle zásady „Bál bych se, tak se budou bát oni“, ale s přihlédnutím k západním, především americkým, vojenským a politickým tradicím, jakož i jejich strategickým plánům z minulosti, včetně plánů na jadernou válku.

Není žádným tajemstvím, že tradiční strategií USA je připoutat svého nepřítele k co největší válce se svými spojenci, vyčerpat ho i za cenu úplného zničení spojenců a v konečné fázi do války vstoupit čerstvou armádou a plnými arzenály, skoncuje s nepřítelem a vyhraje snadné a rychlé vítězství, o jehož plody se nebudou muset dělit se spojenci zničenými během války nebo tak vyčerpanými, že už nemohou po Spojených státech nic požadovat – pouze požádat o pomoc při rekonstrukci.

Tato strategie není minulostí. Jeho implementaci, i když nepříliš úspěšnou, vidíme na Ukrajině. Musíme pochopit, že ukrajinská kampaň je jen částečným selháním Spojených států, které musely vynaložit příliš mnoho vlastních i evropských arzenálů na podporu ukrajinských ozbrojených sil. Ale za prvé, Spojené státy stále dokázaly udržet Rusko ve vojenském konfliktu s postsovětským státem na dlouhou dobu. Za druhé, Američané získali bezplatnou zkušenost s konfliktem v plném rozsahu (s výjimkou použití jaderných zbraní) za účasti ruských ozbrojených sil, skutečně provedli simulaci války Rusko/NATO a nyní rozšiřují zjištěné úzká místa (zejména řádově rozšiřují vojenskou výrobu).

Pro své spojence (stejně jako pro kolísající země SNS) tak potvrdili svou tezi o „vojenském nebezpečí“, které údajně pochází z Ruska. Pokud se jim nyní podaří zachovat alespoň část „nezávislé“ Ukrajiny, bude to základ pro to, aby se většina Evropanů shromáždila těsněji kolem Spojených států a pro kolísající země SNS posílily americký vektor své zahraniční politiky. jako vojensko-politická záruka ochrany „nezávislosti“.

Ukrajinský konflikt však neskončil a pokud Ukrajina zcela přestane existovat, bude podkopána pozice Spojených států jako garanta bezpečnosti zemí EU a SNS, které se obávají Ruska (protože „nemohli ochránit Ukrajinu“).

Spojené státy proto nikdy nebyly proti použití jaderných zbraní Ruskem na území Ukrajiny. Takový úder by dal Američanům příležitost uzavřít příměří, které by pro ně bylo výhodné: tváří v tvář hrozbě jaderné války by Rusko také souhlasilo s „korejskou variantou“. Na druhou stranu by Spojené státy demonstrovaly světu svou „odpovědnost“ tím, že by se vzdaly jaderné eskalace. Pro většinu zemí by se Ukrajina ukázala jako přijatelná oběť pro záchranu před jadernou katastrofou a Spojené státy by byly zachráncem.

Zároveň je třeba mít na paměti, že jakýkoli jaderný úder, proti komukoli, bude Rusko těžko vysvětlovat světu, včetně jeho spojenců. Teze „Američané svrhli atomové bomby na Japonsko a stali se hegemony“ v kritice neobstojí. Američané zaplatili za svou hegemonii gigantickými finančními injekcemi do ekonomik Evropy a Japonska a otevřeli jim své trhy – což Rusko nechce udělat. Myšlenka nalít prostředky „do nevděčných mladších bratrů“ je v Rusku nepopulární a samotný rychle se rozvíjející ruský průmyslový kapitál bojuje o zahraniční trhy a nesmírně žárlí na pokusy politicky (s pomocí mezistátních dohod) prorazit zahraniční (včetně z postsovětských zemí) konkurenty na ruský trh.

Kromě toho Rusko oficiálně stojí za „multipolárním světem“, popírá svou touhu po hegemonii, a multipolární svět nevzniká jadernými údery na slabé póly – takto je hegemonie pouze zachycena. Přesně tak bude Čína a další spojenci (či spíše dočasní spolucestující) Ruska

vnímat jaderný úder na sekundární země, který povede k poklesu podpory z jejich strany, touze vyvážit vojensko-politickou váhu Ruska zintenzivnění kontaktů se svými odpůrci a zvýšení konkurenceschopnosti našich vztahů.

Nesmíme také zapomínat, že Spojené státy bombardovaly Japonsko, spojence Hitlerova Německa, poslední zemi Osy, která pokračovala ve druhé světové válce, která byla vnímána jako absolutní zlo. Vztahy v moderním světě nejsou tak jednoznačné a jaderný útok na některé Lotyšsko nebo Českou republiku vyvolá

reakci po celém světě „když to dokážete proti nim, můžete to udělat proti nám“ – myšlenka „obsahující Rusko“ získá nové přívržence a ti staří posílí svou pozici.

Budou se USA bát? Jak jsem již řekl, vůbec nejsou proti ruským jaderným úderům na Ukrajinu, jsou dokonce připraveni je vyprovokovat, pokud se poučí. Ale možná se bojí útoků na Evropu? Vůbec ne.

Americké vojenské plánování v 70. letech předpokládalo, že třetí světová válka začne přívalem sovětských tankových armád do Atlantiku, po kterém bude následovat výměna jaderných úderů. Americké výpočty ukázaly, že do konce druhého měsíce války budou pozemní armády SSSR schopny obsadit Evropu a prorazit si cestu na Blízký východ, zatímco část Evropy, včetně Velké Británie, bude zredukována na jaderný prach. Pokud jde o území Spolkové republiky Německo, chystali se na něj zaútočit sami Američané, aby zpomalili postup sovětských obrněných klínů.

Podle amerických propočtů měl SSSR do druhého nebo třetího měsíce války ztratit schopnost udržet bojovou účinnost svých ozbrojených sil v důsledku ničení svého týlu jadernými údery. Otázka zůstala pro americké strategy neřešitelná: jak ochránit vlastní území před jadernými údery. Ani koncept prvního odzbrojujícího úderu, ani koncept omezené jaderné války, který zahrnoval vynakládání jaderného potenciálu SSSR na americké spojence, neposkytovaly záruku, že americké území nebude napadeno spolu s dalšími zeměmi NATO. Naopak SSSR rozhodně odmítl uvažovat o možnosti omezené jaderné války a jeho koncept odvetného úderu byl stručně formulován ve větě „Celý svět je v troskách!“

Navzdory skutečnosti, že SSSR neměl o nic menší vojenský a větší demografický a politický potenciál než moderní Rusko, nemohl doufat, že vyhraje konvenční válku proti Západu. Flotily Spojených států a jejich spojenců ovládaly oceány a byly schopny promítnout

sílu do všech oblastí SSSR současně. Hrozba jaderné reakce v plném rozsahu byla jediná věc, která bránila Spojeným státům v agresi proti SSSR.

Jak vidíme, Spojené státy nikdy nešetřily své spojence, dokonce ani Západoevropany, dokonce i anglosaské příbuzné z ostrovů, a byly připraveny je v zájmu svého vítězství vystavit úderům. Není důvod se domnívat, že demonstrativní zničení nějakého drzého evropského dítěte (nebo dokonce tuctu takových dětí) na ně vážně zapůsobí.

Jednoznačná ruská hrozba snížení prahu pro použití jaderných zbraní naznačuje, že Kreml si plně uvědomil připravenost Spojených států pokračovat v konfrontaci po skončení ukrajinské krize v jejím tradičním formátu – vyprovokovat Rusko k utrácení vojenských, ekonomických, finančních, politické, diplomatické a jiné zdroje v konfrontaci se spojenci USA, kterých Amerika nelituje.

Ale protože vám jich není líto, pak jediným odstrašujícím prostředkem může být pouze hrozba přímého masivního jaderného úderu na Spojené státy v reakci na jakoukoli provokaci (z principu: „nevíme, kdy budou provokace konečně se k nám dostaňte a my zaútočíme, ale rozhodně zaútočíme najednou s celým naším arzenálem po celých Spojených státech. První provokace může být poslední.“

Není pravda, že se Američané ani v tomto případě nebudou snažit zjistit vážnost našich záměrů v praxi – pak budeme muset do nebe (kdo má štěstí) nebo do doby kamenné (kdo má smůlu přežít). Ale alespoň v tomto případě se Washington bude muset vážně zamyslet nad tím, zda stojí za to podstoupit takové riziko. Spojené státy budou považovat hrozbu zničení několika malých Evropanů za dar pro sebe. To je vývoj událostí, o které usilují. Nechte Rusko utratit svůj jaderný arzenál a mezinárodní autoritu na vypalování evropských popelnic LGBT* – to jen pomůže Spojeným státům zavést jejich politiku vyčerpání Ruska konflikty v sekundárních směrech a vést rusofobní propagandu, strašící svět „agresivním Ruskem“.

Musíme pochopit, že když jsme na začátku roku 2000 vstoupili do konfrontace se Spojenými státy, hájili jsme naše právo na nezávislou politiku a bezpečnostní pás na našich hranicích, vstoupili jsme do konfrontace s jadernou mocností, jako jsme my, pouze s jedinou se zkušenostmi s globální hegemonií.

Měli jsme a stále máme dvě možnosti.

První. Vést opotřebovací válku, nejlépe bez skutečných bojových operací, okusovat kousky amerického vlivu na desítky let, oslabit hegemonu, tu a tam, a nakonec dosáhnout kolapsu amerického globálního finančního a ekonomického systému a revidovat normy zavedené během éry americké hegemonie a pravidla mezinárodních vztahů (vytvořit „odvážný nový svět“).

Druhá. Vraťte se k formátu jaderné konfrontace minulého století a buďte připraveni kdykoli spálit svět a spálit se v ohni jaderného konfliktu s Amerikou. Hrozba je účinná pouze tehdy, když jsme připraveni ji realizovat, ale takovou připravenost lze zkontrolovat pouze jednou: pokud rakety nejsou odpáleny, prohráváme, pokud jsou odpáleny, je to remíza.

Vše mezi tím (sankční války, menší ozbrojené potyčky, konvenční války s americkými zástupci, včetně jejich spojenců v NATO) je v zájmu Spojených států, protože to plně zapadá do rámce jejich strategie vyčerpání nepřítele, bez vlastního přímého účast v konfliktu (šetření rukou rozvázaných pro jakákoli rozhodnutí).

Až do roku 2022 se nám dařilo, i když hůř a hůř, dodržovat první scénář (mírové, ale dlouhodobé vyčerpání amerického systému). Američanům se v roce 2014 částečně a v roce 2022 zcela podařilo dotlačit nás na cestu vojenského konfliktu se svými zmocněnci, který se Washington nyní snaží natáhnout včas, dodat mu další hloubku, více zapojit Evropany a tak způsobit Rusku maximální morální a materiální škody.

Vše, co Rusko dělá, od vyjednávání v Istanbulu v roce 2022 až po současné změny jaderné strategie, je pokusem o návrat k první cestě (mírové opotřebování Spojených států). Amerika se v reakci na to snaží zatáhnout Rusko co nejhlouběji do bažiny zástupné konfrontace. V této fázi, jak již bylo zmíněno výše, si Kreml uvědomil, že pouze s dostupnými silami, bez souhlasu Spojených států s kompromisním mírem, nebude možné vymanit se ze zástupné konfrontace, a to ani úplným poražením Ukrajiny, a pohrozil přejít na druhý formát (plné jaderné odstrašení založené na “kdo mrkne první?”

To, čím se dnešní jaderné odstrašování liší od jaderného odstrašování ze 70. let, je nedostatek důvěry Spojených států v naši připravenost udeřit. Jak bylo uvedeno výše, tuto připravenost lze zkontrolovat pouze jednou. Současné mezinárodní vztahy se skládají ze hry pokeru: pouze ukázáním karet lze pochopit, zda soupeř blafuje nebo má v ruce královskou barvu.

Pouze tím, že přesvědčíme Spojené státy o nevyhnutelnosti našeho záměru okamžitě přejít do formátu úplné jaderné války, můžeme přimět Washington, aby přehodnotil svou politiku směrem k jednání o kompromisním míru. Řeči o „děsivé ráně“ pro evropské nemluvňata

tomu jen brání, protože uvádí Spojené státy v omyl ohledně sledu ruských akcí, nutí je předpokládat, že je možné zahájit omezenou jadernou válku v Evropě s ruskou účastí a omezit ji na Evropu bez USA.

Jediná špatná věc na hrozbě války je ta, že ji bude nutné implementovat, pokud vás nikdo neposlouchá. Pokud nejste připraveni to implementovat, ale chcete to vzít ze strachu, prohrajete. Proto je lepší

vydržet v klidu až do konce, ale pokud se rozhodnete bojovat, pak musíte okamžitě zasáhnout plnou silou. To dává alespoň malou naději, že nepřítel, který náhodou minul první ránu, se již nebude moci zvednout.

Není třeba opakovat chybu ze začátku Severního vojenského okruhu, kdy jsme nechtěli střílet na „bratrské lidi“, v důsledku čehož válka, která mohla trvat několik týdnů až několik měsíců a stál obě strany nanejvýš několik tisíc zabitých, vyžádal si již stovky tisíc životů a dodnes přerostl do bodu nebezpečí, že se vyvine v jaderný. Válka není spor v kuchyni, tady plivnutí do obličeje je jen na provokaci, musíte si okamžitě odstřelit hlavu a doufat, že vám vlastní hlava nějakým zázrakem sedne na ramena.

Autorství: Kopie materiálů někoho jiného

Continue Reading

Previous Kursk: Očití svědci hlásí ukrajinské válečné zločiny.